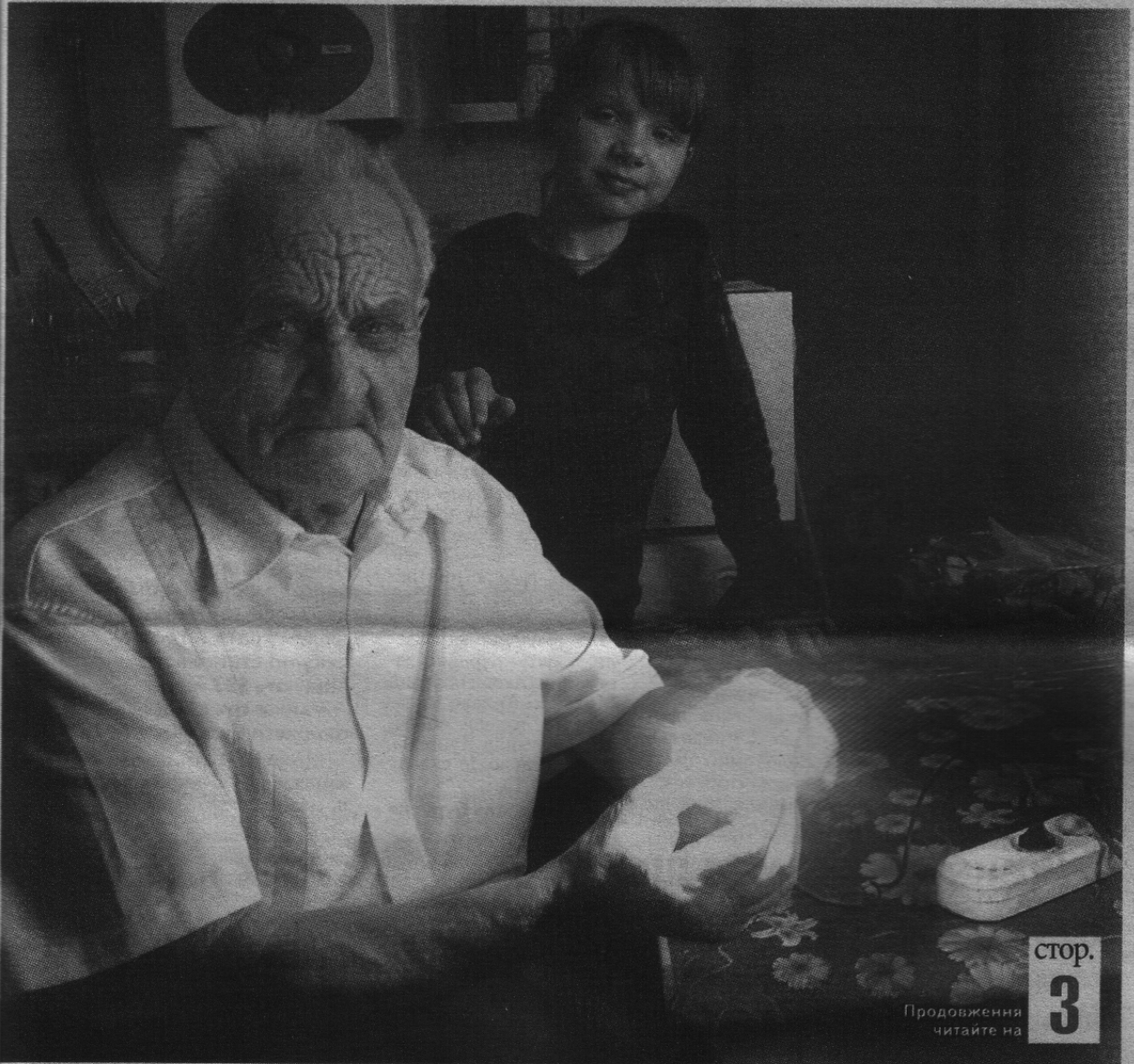

ЧУДО-ДІДУСЬ ІЗ КОЛОДЕНКИ

стор.

3

Продовження
читайте на

Тримаючи голими руками дріт із напругою в 220 Вольт, 82-річний Василь Максютинський відчуває лише легеньке поколювання в пальцях, а від проводу кінескопа телевізора, в якому 25 тисяч Вольт, тільки тепло в тілі. З цією унікальною здібністю він прожив усе життя, проте ані статків, ані якихось інших переваг вона йому не дала. Нині Василь Трохимович бере участь у телевізійному проекті "Чудо-люди" і сподівається, якщо пощастить перемогти, одержати гроші на лікування та для добудови хати, в якій мешкає разом із донькою та онуками.

Чудо-дідусь із Колоденки

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Про свої здібності дізнався завдяки звичайній допитливості

— Із електрострумом на "ти" я вже майже шістдесят років. Якщо не помилюся, із 1954-го, — пригадає історію своїх феноменальних здібностей дідусь Василь. — Тоді у нас в Колоденці пошито з'явилося світло. Дуже вже хотів дізнатися, як працює вся та система. Тож одного разу, коли нікого не було вдома, просто розкрутив розетку і, розглядаючи, легенько торкнувся пальцем оголених контактів. Нічого... Торкнувся двома — теж не б'є...

Про унікальні здібності Василя Максютинського із Колоденки Рівненського району незабаром дізналися не лише в рідному селі, а й далеко за межами області та України. Поступово впевнившись у незвичайних властивостях свого організму проводити струм, він і електроприлади лагодив під напругою, і на електропори вилазив, не відключаючи трансформатора, та голими руками скручував обірвані дроти. Так, мовляв, зручніше.

У 83 роки електроприлади лагодить без окулярів

Та таланти Василя Трохимовича "панібратством" із напругою не обмежуються. Він ще й руки має золоті. Чи то пилосмок, чи пральна машина або праска — все йому під силу полагодити. Хоч дідусеві вже майже 83 роки, односельчани і тепер до нього з цим звертаються.

— Дякувати Богові, ще справляюся, — показує на радіоприймач, що його днями приніс хтось із колоденців.

— Трійки, поправда зір піводить. Але окулярами це не користуюся.

— А де Ви вчилися на майстра?

— Та "колоденський інститут" закінчив. Не чули про такий? — жартує дідусь Василь. — Насправді ніде. Закінчив усього чотири класи школи —

ще за Польщі. Жилося важко, ні про яке навчання і мови не було — мусив іти працювати. А як вдається розбиратися в техніці, і сам не знаю. Подивлюся на механізм — і все одразу стає зрозумілим. Одного разу, коли працював у Золотунові на заводі пластмасових виробів, направили на курси підвищення кваліфікації. Так мені робити там було нічого. Нового абсолютно нічого не почув.

"У Москву мене везли як Брежнєва — одного в літаку"

Ким тільки впродовж життя не доводилося бути Василю Трохимовичу — і шевцем, і ливарником, і механіком, слюсарем та, звісно ж, електриком. Проте траплялося, що й зовсім незвичними для себе речами займався. На перший погляд...

— Було це в Свердловську, — каже. — Я там жив аж десять років. Аби заробити якусь копійку, на різних роботах працював, у тому числі й лаборантом у кабінеті фізики в місцевій школі. Одного ж разу сталося так, що захворів учитель і попросив мене замінити його. Тож я, зі своїми чотирма класами освіти, взяв конспекти і вів уроки. Директор не заперечував. Та ще й перед міжнародною комісією довелося ще робити, яка саме приїхала до школи. Коли інспектори зайшли до класу, я підключав голими руками вольтметри і амперметри. Вони аж остовіли...

Саме завдяки цьому випадку Василь Максютинський потрапив до Москви на Виставку досягнень народного господарства. Там його здібності перевірляла наукові світочі з усього Радянського Союзу.

— Певно, й двох днів не минуло після перевірки в школі, як по мене прямо на роботу приїхали якісь люди. Спершу на таксі везли, а потім — на літаку. Та з такими почестями доправляли, мов Брежнєва — на борту ТУ-104 був лише я один. Все відбувалося у великому

залі, де зібралися глядачі, — проловжує розповідь про незвичайну подорож. — У спеціальну яму, оббиту металеними пластинами, налили води, поруч — автотрансформатор. Мені прив'язали до рук проводи, підключені до генеруючого пристрою, і сказали, щоб крутив його ручку доти, доки зможу. Сто, триста, п'ятсот вольт... Коли дійшов до 850, то жили на руці здулися. Вирішив, що досить вже... Глядачі бачили всі ці показники на величезному вольтметрі — розміром із класну дошку. Зал, що до того немов завмер, вибухнув оплесками. До мене кинувся лікар — став вимірювати тиск, температуру... Все в нормі. Після цього завели в ідальню, нагодували, дали 200 рублів і знову відправили літаком у Свердловськ...

Однією рукою тримає провід із напругою в 25 тисяч вольт, іншою — запалює спирт

Ці дослідження надзвичайних властивостей його організму, які багато десятиліть тому були проведені в Москві, фактично стали єдиними. Василю Трохимовичу до толку ніхто так і не пояснив причини його феномену.

— Один лікар казав, що в мене просто шкіра суха, — мовить. — Так я й до язика оголені проводи прикладав. Відчуття таке ж — тільки легеньке поширення.

Будучи з електрострумом на "ти", Василь Максютинський і взагалі до екстремальних експериментів вдається. Взимши одного разу до рук оголений дрот від кінескопа телевізора, в якому 25 тисяч вольт, відчув, що тілом пройшла тепла хвиля, а під ногами стала займатися газета. Як це відбувається, нещодавно в телевізійному проєкті "Чудо-люди" змогла побачити вся Україна. Однією рукою він тримав провід від кінескопа увімкненого телевізора, пальцем іншої — запалював спирт у бляшанці.

розпитування дідусь Василь і спокійно дстав із духляди дрот, ретельно обчищений на його кінчикх пластмасове покриття та, тримаючи їх у руках, увімкнув протилежний кінець із вилкою в розетку. Після цього, продовжуючи шокувати мене, притиснув оголені кінці до цоколя електроламп. За мить вона спалахнула (див. фото на 1 стор.).

— Та ви не поспішайте, спокійно фотографуйте — мені зовсім не боляче, — усміхнувся, бачачи, як у похемі натискаю на кнопки фотоапарата. Аж тут пось як трісне!...

— Замикання, — пояснив спокійно чудо-дідусь. — Бачите — лампочка обгоріла, а рука — нічого...

Із віком дивовижні здібності не міняються

Такі експерименти, каже Василь Трохимович, на нього не впливають жодним чином. Після них він не почувастається ані краще, ані гірше. Нічого й із віком не змінюється. Взагалі на здоров'я він ніколи не скаржився. За 80 із лишком літ до лікарів звертався тільки для профогляду, коли влаштовувався на роботу. Шіздво його здоров'я лише торік — банальний мозоль на носі призвів до її ампутації. Як з'ясували лікарі, на схилі літ дідусь захворів на цукровий діабет.

Проте, звикнувши бути оптимістом, Василь Трохимович духом не западає, навіть на інвалідному візку він лагодить односельчанам електроприлади, радіє дітям, котрих разом із дружиною (вона вже давно покійна) виростив аж п'ятеро, онукам. Має до незвичайного дідуса ніхто з них не успадкував. От тільки син має хист до ремонту електроприладів.

Василь Трохимович сподівається, що таки виграє у телевізійному проєкті "Чудо-люди". Кошти йому потрібні для лікування та виготовлення протеза. Каже, що обов'язково пожертвує частину грошей на церкву та для потреб лікарів. А ще — він мріє з їх допомогою завершити ремонт хати, в якій живе разом із донькою та онуками. Будні та клопоти цього незвичайного чоловіка абсолютно нічим не вирізняються від життя звичайних його односельців.

• Світлана Тубіна